

Ольга **МОЦЕБЕКЕР** – українська письменниця, редакторка. Народилася 1974 року в селі Розкішній Ставищенського району Київської області. 2001 року закінчила Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут», здобула кваліфікацію редактора. Довгий час проживала в місті Києві, згодом переїхала до міста Василькова.

Писати оповідання, новели, казки, мініатюри почала з 2011 року. Статті та проза авторки друкувалися на сторінках «Нової газети», Інтернет-проектів «Флаймама», «vashe-zdorovie», «ramus.ua», «amisrael.com», «Terra Woman», «Жінка-Українка», літературного порталу «Проба Пера». У творах здебільшого робить акцент на внутрішньому світі людини, передає психологічні деталі, завдяки емоційності вводить читача у стан співпереживання та співжиття.

ПОЛЕТІЛИ

Запах скошеної трави насичував повітря п'яним ароматом, вітер розносив навколо той духмяний запах, заповнюючи простір гармонією, відчуттям безпеки, миру. Низенька, струнка, чорнява жіночка стояла поруч із чоловіком, проте дивилася не на нього, а в небо. Хоч мала б спіймати погляд його темно-синіх очей, зануритися в бездонну глибину океану душі. Мовчала. Не плакала й не голосила, відпускала в далеч, вимолюючи подумки захисту для нього в неба. Мовчав і він, що вже сказати треба було – сказано. Аж ось і діти у двір зайшли. Старша донька на руках принесла малу Надійку, поставила на землю, й мала пішла, пішла вперше – досі не ходила. Повненькі ніжки несли до татка маленьке тільце, сонечко цілувало біляву голівку, на личку усмішка. Топ-топ до татка радість ішла. Щастя вогники спалахнули в серці чоловіка, не витримав, і до малої підбіг, на руки підхопив, підкинув угору, спіймав і пригорнув те щастячко.

– А тепер полетіли, мила, полетіли.

Як літачок маленький руки-крильця розкидала. Закружляли двоє в радості-польоті, з ніжністю на них дивилися старша донька і тепер вона.

– Полетіли, пташечко, полетіли над цим ось двором, де скошена трава, і над берегом, і над річкою, знову над двором. Ти запам'ятай політ цей із татком, душенько, назавжди. Наповнився в цих обіймах щастям, сонечко, рости здорова. Лови повітря, дихай, любя. Як добре, поки літаємо. Нехай політ запам'ятається назавжди, тоді не скоро зрозумієш, що мене поруч нема, – так думав батько.

Політали. Дружині він малу віддав, і старшу доньку пригорнув до серця. Пішов. Точилася війна, він був потрібен тут, але потрібен був і там. Зробив свій вибір, мав захистити землю, дім, родину. Робив, що мав робити, й залишився навіки там. А той його політ із малою донею назавжди закарбувався в серці дружини і старшої доньки. Щороку влітку скошена трава п'яною зеленою ниткою аромату окутує їх, немов плете для захисту від життєвого вітру хустину. Старша донька пригадує слово «полетіли» – і бачить той «політ» татка й сестрички. Мала ж літає із татком і нині вві снах. Час не стер радості польоту, до неї той політ вертається щочоночі. Вона літає й росте, і поруч сильний татко.

– Полетіли, пташечко, полетіли.